

Česká republika
USNESENÍ
Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků v senátu složeném z předsedy Jana Musila (soudce zpravodaje) a soudců Jana Filipa a Jaromíra Jirsy ve věci ústavní stížnosti P. K., nyní ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Mírov, P. O. Box 1, 789 53 Mírov, právně zastoupeného JUDr. Janou Rejžkovou, advokátkou, se sídlem Vodní 5178, 760 01 Zlín, proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. března 2017 č. j. 7 Tdo 1593/2016-475, proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 1. června 2016 č. j. 5 To 20/2016-6852, a proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. ledna 2016 sp. zn. 50 T 5/2015, za účasti Nejvyššího soudu, Vrchního soudu v Olomouci a Krajského soudu v Ostravě, jako účastníků řízení, Nejvyššího státního zastupitelství, Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, Krajského státního zastupitelství v Ostravě a Policie České republiky - Městského ředitelství policie Ostrava, jako vedlejších účastníků řízení, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění:

I.

Návrhem ve smyslu § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), doručeným Ústavnímu soudu dne 9. června 2017, se stěžovatel (dále též "obviněný") domáhal zrušení výše uvedených rozhodnutí obecných soudů, neboť jimi mělo být porušeno jeho ústavně zaručené právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina") a princip presumpce neviny ve smyslu čl. 40 Listiny a čl. 6 odst. 2 Úmluvy. Stěžovatel žádá, aby Ústavní soud sám učinil skutková zjištění v souladu s § 81 zákona o Ústavním soudu a ústavní stížnosti vyhověl a napadená rozhodnutí zrušil.

Ústavní stížnost byla doplněna podáním advokátky dne 6. 12. 2017. V doplnění je zdůrazněno porušení práva na spravedlivý proces zejména z důvodu neúplného dokazování, a podání dále shrnuje poznatky soudních znalců. Stěžovatel navrhuje doplnit dokazování i spisem Policie České republiky, Městského ředitelství policie Brno, 10. oddělení obecné kriminality vedeným pod č. j. KRPT-117757/TČ-2016-060240, spisem Policie České republiky, Městského ředitelství policie Ostrava, 9. oddělení obecné kriminality, č. j. KRPT-257839/TČ-2017-070741-1077, dohledovým spisem Krajského státního zastupitelství v Ostravě sp. zn. 1 KZN 3438/2017 a dohledovým spisem Krajského státního zastupitelství v Ostravě sp. zn. 1 KZN 3184/2016.

Dále bylo Ústavnímu soudu doručeno podání stěžovatele ze dne 9. ledna 2018 s návrhem na doplnění dokazování, a to provedením znaleckého posudku z oboru forenzní biomechanika, zpracovaným znalcem doc. Ing. Zdeňkem Horákem, Ph.D., MUDr. Zdeňkem Šňupárkem a doc. Ing. Josefem Kokešem, CSc.

Dne 5. 2. 2018 obdržel Ústavní soud doplnění podání, jež pouze doplňovalo předchozí podání opravou písařské chyby.

II.

Z obsahu ústavní stížnosti, z obsahu napadených rozhodnutí a z obsahu trestního spisu Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 50 T 5/2015, který se skládá z 26 svazků obsahujících 7 737 listů, se zjišťuje:

Proti P. K. (dále též "obžalovaný") bylo u Krajského soudu v Ostravě (dále jen "nalézací soud") vedeno trestní stíhání pod sp. zn. 50 T 5/2015. Rozsudkem nalézacího soudu ze dne 7. ledna 2016 sp. zn. 50 T 5/2015 byl uznán vinným ze spáchání zločinu vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. a), písm. c) tr. zákoníku a za tento trestný čin byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 28 let, přičemž podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku byl zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku bylo rozhodnuto o povinnosti obviněného nahradit poškozeným E., R. a M. N. náhradu škody. S dalšími nároky byli R. N. a pojišťovna Allianz, a. s. odkázáni na řízení občanskoprávní.

Trestného jednání se měl obžalovaný dopustit ve zkratce tím, že poté, co nejpozději od jarních měsíců roku 2013, kdy si uvědomoval odcizování se manželky M. K., měl podezření na milostný poměr manželky, ze strachu z opuštění manželky a z něj plynoucího partnerského ponížení a dále z obav z nesnesitelnosti života nezl. dcery K. bez rodičů, se rozhodl k realizaci svých dřívějších úvah o spáchání rozšířené sebevraždy tak, že si připravil nezjištěný elektrický vodivý prostředek, který v časovém rozpětí od 22:00 hodin dne 28. 7. 2013 do večerních hodin dne 29. 7. 2013 v hotelovém pokoji č. 6343 hotelu T. v letovisku Hurghada v Egyptské arabské republice (dále též "EAR") zapojil do elektrické sítě a se záměrem je usmrtit, vystavil svou manželku M. K. a nezletilou dceru K. K. účinkům elektrického proudu, a to prostřednictvím dvoupólového či jednopólového dotyku, který spočíval ve vyvedení vodičů s rozdílným potenciálem (fázového a nulového vodiče), čímž došlo ke způsobení smrti manželky a dcery v důsledku akutního srdečního selhání.

Vrchní soud v Olomouci (dále jen "odvolací soud") rozsudkem ze dne 1. června 2016 č. j. 5 To 20/2016-6852 rozhodl tak, že podle § 258 odst. 1 písm. d), f), odst. 2 tr. řádu z podnětu všech podaných odvolání napadený rozsudek částečně zrušil, a to ve výroku o trestu a o náhradě škody ve vztahu k poškozeným E. N., R. N. a M. N. Za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr. řádu nově rozhodl tak, že obžalovaného podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku, za použití § 54 odst. 2 tr. zákoníku, odsoudil k výjimečnému trestu odnětí svobody v trvání 28 roků. Podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku zařadil obžalovaného pro výkon uloženého trestu odnětí svobody do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byl obžalovaný povinen zaplatit poškozeným E. N. majetkovou škodu ve výši 18.418,- Kč a nemajetkovou újmu ve výši 1.400.000,- Kč, R. N. majetkovou škodu ve výši 70.466,- Kč a nemajetkovou újmu ve výši 175.000,- Kč a M. N. nemajetkovou újmu ve výši 175.000,- Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byli poškozeni E. N., R. N. a M. N. odkázáni se zbytky svých nároků na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních. V ostatním zůstal napadený rozsudek nezměněn.

Dovolání stěžovatele bylo podle ustanovení § 265i odst. 1 písm. e) tr. řádu odmítnuto usnesením Nejvyššího soudu (dále jen "dovolací soud") ze dne 16. března 2017 č. j. 7 Tdo 1593/2016-475.

III.

Z obsahu ústavní stížnosti se podává, že stěžovatel popírá spáchání trestného činu, za nějž byl odsouzen a tvrdí, že je nevinný a že byl odsouzen neprávem.

V ústavní stížnosti stěžovatel rekapituluje dosavadní průběh trestního řízení a polemizuje se skutkovými zjištěními soudů při prováděném dokazování. Stěžovatelovy argumenty je možné shrnout do čtyř námitek.

První stěžovatelovou námitkou je údajně ryze formalistický přístup dovolacího soudu v rámci dovolacího řízení, jenž odmítl dovolání z důvodu, že bylo podáno z jiného než zákonného důvodu. Stěžovatel má za to, že tím došlo k extrémnímu rozporu mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními, resp. právními závěry obecných soudů, a k porušení práva na spravedlivý proces a porušení zásady presumpce nevinny.

Druhou skupinou námitek je tvrzení, že se stěžovatel nedopustil jednání, pro něž byl obecnými soudy odsouzen a skutková a právní zjištění soudů jsou v extrémním rozporu s provedenými důkazy. Tyto námitky stěžovatel dokládá vybranými listinnými důkazy (zejména znaleckými posudky) a výpověďmi svědků. Stěžovatel namítá, že napadená rozhodnutí obecných soudů jsou v rozporu s rozhodnutími Ústavního soudu a s rozsudky Evropského soudu pro lidská práva.

Dále stěžovatel namítá, že nebyly provedeny všechny důkazy, jež by prokazovaly dle jeho názoru jiný skutkový děj, a tím mělo dojít k porušení jeho práva na obhajobu. V tomto ohledu zejména vytýká obecným soudům, že neprovedly výslech patologa Mohammada Walida, a nevyhověly jeho důkazním návrhům ohledně stanovení DNA nalezených zvratků a poskytnutí fotodokumentace pitvy v EAR.

Poslední okruh stěžovatelových námitek se týká porušení práva na zákonného soudce, jež spatřuje v tom, že nebylo vyhověno jeho námitkám na podjatost soudkyně JUDr. Gilové.

IV.

Ústavní soud si vyžádal vyjádření obecných soudů k podané ústavní stížnosti.

Předsdkyně senátu nalézacího soudu ve vyjádření odkázala na obsah spisu sp. zn. 50 T 5/2015 a dále uvedla, že podle jejího názoru soud dodržel všechna procesní pravidla i zásady trestního řízení. K dotčení stěžovatelových ústavně zaručených práv podle jejího názoru nedošlo. Navrhuje ústavní stížnost odmítnout.

Předseda senátu odvolacího soudu ve vyjádření k ústavní stížnosti uvedl, že se se stěžovatelovými argumenty neztotožňuje a odkazuje na argumentaci v napadeném druhoinstančním rozhodnutí. Domnívá se, že k porušení stěžovatelových práv v řízení nedošlo. Stížnostní námitky považuje za opakování obhajoby v předchozích stádiích trestního řízení a za polemiku s hodnocením provedených důkazů jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Navrhuje proto, aby Ústavní soud ústavní stížnost odmítl.

Předseda senátu dovolacího soudu ve vyjádření k ústavní stížnosti navrhl, aby byla zamítnuta. Má za to, že nebylo porušeno ústavně garantované právo stěžovatele. Podotýká, že obsah ústavní stížnosti je shodný s obsahem dovolání, jímž se dovolací soud řádně zabýval a je toliko polemikou stěžovatele se skutkovými zjištěními soudů. Uplatněná argumentace odkazuje na ústavní principy, ale nepřekračuje rámec ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. řádu. Dovolací soud konstatuje, že ústavní stížnost je značně redundantní a nepřehledná a polemizuje jen s některými uměle vytrženými argumenty a skutečnostmi a vychází i z některých nepravdivých tvrzení (např. že Nejvyšší soud dovolání stěžovatele odmítl jako podané z jiného než zákonného dovolacího důvodu, že se soudy neseznámily s obsahem prvotního telefonického rozhovoru stěžovatele s pojišťovnou).

Dovolací soud odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí, jímž rozhodl o dovolání stěžovatele, neboť se podrobně zabýval skutkovými a procesními námitkami stěžovatele v řízení o dovolání. Má za to, že obecné soudy vycházely ze spolehlivých důkazních pramenů, nedopustily se zkreslení informací ani jiné libovůle v rámci volného hodnocení důkazů, respektovaly princip presumpce nevinny, kontradiktorní charakter důkazního postupu i další zásady spravedlivého soudního řízení a důkazní postup v

odůvodnění svých rozhodnutí detailně popsaly a přesvědčivě odůvodnily. Zdůrazňuje, že neodpovídá skutečnosti, že by stěžovatelova vina byla dovozena pouze z toho, že se v rozhodné době nacházel na místě činu. K námitce vyloučení soudkyně senátu Krajského soudu v Ostravě JUDr. Renaty Gilové odkazuje dovolací soud na příslušnou část odůvodnění svého rozhodnutí a má za to, že důvody k vyloučení soudkyně JUDr. Renaty Gilové v posuzovaném případě nebyly dány.

Vyjádření účastníků řízení Ústavní soud nezasílal stěžovateli k eventuální replice, neboť tato vyjádření neobsahovala žádné nové argumenty, jež by nebyly stěžovateli známy z předcházejícího řízení a z odůvodnění napadených rozhodnutí.

V.

Ústavní soud se nejdříve zabýval otázkou, zda jsou naplněny předpoklady meritorního projednání ústavní stížnosti (§ 42 odst. 1, 2 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů; dále jen "zákon o Ústavním soudu") a dospěl k závěru, že ústavní stížnost představuje zjevně neopodstatněný návrh ve smyslu § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu.

Citované ustanovení rozeznává jako zvláštní kategorii návrhů návrhy "zjevně neopodstatněné", čímž se v zájmu efektivity a hospodárnosti dává Ústavnímu soudu příležitost posoudit přijatelnost návrhu ještě předtím, než si otevře prostor pro jeho věcné posouzení. Uvedené platí za předpokladu objektivně založené způsobilosti rozhodnout o "nepřijatelnosti" již na základě obsahu napadených rozhodnutí orgánů veřejné moci a argumentace, jež je proti nim uplatněna v ústavní stížnosti, jestliže prima facie nedosahuje ústavněprávní roviny, tj. nemůže-li se, již vzhledem ke své povaze a obsahu, dotknout ústavně zaručených práv a svobod.

Ústavněprávní judikaturou bylo mnohokrát konstatováno, že procesní postupy v soudním řízení, zjišťování a hodnocení skutkového stavu, jakož i výklad a aplikace podústavních právních předpisů, jsou svěřeny primárně obecným soudům, nikoli soudu Ústavnímu. Z hlediska ústavněprávního může být posouzena pouze otázka, zda skutková zjištění mají dostatečnou a racionální základnu, zda právní závěry těchto orgánů veřejné moci nejsou s nimi v extrémním nesouladu, a zda interpretace použitého práva je i ústavně konformní; její deficit se pak nezjevuje jinak než z poměření, zda soudy podaný výklad rozhodných právních norem je předvídatelný a rozumný, koresponduje-li fixovaným závěrům soudní praxe, není-li naopak výrazem interpretační svévole (libovůle), jemuž chybí smysluplné odůvodnění, případně zda nevybočuje z mezí všeobecně (konsenzuálně) akceptovaného chápání dotčených právních institutů, resp. není v rozporu s obecně sdílenými zásadami spravedlnosti. Ústavněprávním požadavkem též je, aby soudy vydaná rozhodnutí byla řádně, srozumitelně a logicky odůvodněna.

V projednávaném případě Ústavní soud důvod pro svůj kasační zásah neshledal, neboť nezjistil, že by obecné soudy v posuzované věci postupovaly v rozporu s ústavními pravidly.

V ústavní stížnosti stěžovatel opakuje totožné námitky již uplatněné obhajobou v odvolání a v dovolání. Přestože na ně obecné soudy ve svých rozhodnutích již dostatečně reagovaly a zcela adekvátně se s nimi vypořádaly, stěžovatel nepřípustně očekává, že Ústavní soud tyto závěry podrobí dalšímu instančnímu přezkumu. Stěžovatelovy námitky v rámci ústavní stížnosti jsou značně nepřehledné a opakující se a zejména některé pasáže, jež využívá na svoji obhajobu, jsou vytrženy z kontextu a použity jen částečně, např. v případě odkazu na posudek prof. Sokanského či revizní ústavní posudek a závěry dovolacího soudu.

Ústavní soud opakovaně zdůraznil, že hodnocení samotného obsahu důkazů je ve výlučné kompetenci soudů obecných, které důkazy provedly. Ústavnímu soudu v zásadě nenáleží pravomoc ověřovat správnost skutkových zjištění a fakticky tak nahrazovat soud nalézací. Uvedený závěr vyplývá mimo jiné i ze zásad bezprostřednosti a ústnosti (srov. § 2 odst. 11, odst. 12 tr. řádu), jež v řízení před Ústavním soudem nemohou být adekvátně naplněny. Ústavní soud nepokládá za potřebné se podrobně vyjadřovat ke všem jednotlivým stěžovatelovým důkazním námitkám, protože se s nimi náležitě vypořádaly již obecné soudy. S těmito závěry obecných soudů se Ústavní soud ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje.

Namítá-li stěžovatel vady v důkazním postupu obecných soudů, Ústavní soud konstatuje, že ke zrušení rozhodnutí trestních soudů je oprávněn zejména tehdy, pokud dokazování v trestním řízení neprobíhalo v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu, popř. nebylo-li v řízení postupováno dle zásady oficiality, zásady vyhledávací, zásady materiální pravdy (§ 2 odst. 4 a 5 trestního řádu) a za respektování zásady presumpce nevinny (článek 40 odst. 2 Listiny, § 2 odst. 2 trestního řádu), neboť tím dochází i k porušení práv zaručených ustanoveními čl. 36 odst. 1 a čl. 37 odst. 3 Listiny. Ústavní soud ve svých nálezech rovněž zdůraznil, že obecné soudy jsou povinny svůj důkazní postup detailně popsat a přesvědčivě odůvodnit; informace z hodnoceného důkazu přitom nesmí být jakkoli zkrácena a soudy musí náležitě zdůvodnit svůj závěr o spolehlivosti použitého důkazního pramene [viz např. nález sp. zn. III. ÚS 463/2000 ze dne 30. 11. 2000 (N 181/20 SbNU 267), nález sp. zn. III. ÚS 181/2000 ze dne 23. 11. 2000 (N 175/20 SbNU 241), nález sp. zn. III. ÚS 1104/08 ze dne 19. 3. 2009 (N 65/52 SbNU 635)]. Skutková zjištění soudů navíc nesmí být v extrémním nesouladu s provedenými důkazy [viz např. nález sp. zn. III. ÚS 84/94 ze dne 20. 6. 1995 (N 34/3 SbNU 257) či usnesení sp. zn. III. ÚS 376/03 ze dne 14. 1. 2004 (U 1/32 SbNU 451)].

S poukazem na výše uvedené lze uvést, že skutkový stav byl v posuzované věci zjištěn v souladu s pravidly vymezenými v ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. řádu a odůvodněn v souladu s § 125 odst. 1, resp. § 134 tr. řádu, a tudíž nejde o tzv. extrémní nesoulad mezi provedenými důkazy, skutkovými zjištěními a právním posouzením věci. Sama skutečnost, že stěžovatel nesouhlasí s tím, jak nalézací soud vyhodnotil provedené dokazování, není způsobilá založit takový extrémní rozpor.

Ústavní soud konstatuje, že nalézací soud dostatečně řádně a přesvědčivě odůvodnil, z jakého důvodu dospěl k závěru o vině stěžovatele, a to nejen s ohledem na výpověď stěžovatele a svědků Alžběty Cupalové, Patrika Mitáše, polské občanky Magdaleny Iwony Lis, PhDr. Blanky Čepické, MUDr. Petra Koloucha, MBA., či Taťány Kučerové, kteří se se stěžovatelem setkali při jeho pobytu v Egyptě, a výpovědi svědků, kteří jsou rodinnými příslušníky stěžovatele, nebo s ním byli v blízkém kontaktu před i po posuzovaném skutku. Obecné soudy opřely svá rozhodnutí také o výsledky znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství a toxikologie podané MUDr. Smatanovou, MUDr. Dokoupilem a RNDr. Staňkovou. Soudní rozhodnutí napadená ústavní stížností, se opírají také o závěry znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, MUDr. Igora Dvořáčka, Ph.D., znaleckého posudku z oboru elektrotechniky, specializace silnoproud podaného prof. Ing. Karlem Sokanským, CSc., o odborná vyjádření Policie ČR, OKTE Brno z oboru kriminalistika, odvětví elektrotechnika, o znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, MUDr. Dany Skřontové a MUDr. Šárky Grussmannové, o znalecký posudek z oboru psychologie PhDr. Khulové a další provedené důkazy.

Námítky stěžovatele k rozsahu provedeného dokazování, zpochybňování znaleckých posudků prof. Ing. Sokanského, MUDr. Smatanové, MUDr. Dokoupila a RNDr. Staňkové i revizního ústavního posudku, jež jsou dle názoru stěžovatele v rozporu se znaleckými posudky vypracovanými na žádost obhajoby, konkrétně MUDr. Matlachem, MUDr. Fargašem a Ing. Kalivodou, byly v průběhu trestního stíhání obecnými soudy náležitě posouzeny. Ústavní soud neshledal žádný důvod k tomu, aby tyto závěry obecných soudů zpochybnil z ústavněprávních důvodů.

Stěžovatelova úvaha o tom, že jakýkoli rozpor nebo mezera v dokazování musí vést k uplatnění principu in dubio pro reo a ke zprošťujícímu rozsudku, je nesprávná. Existence rozporných důkazů, např. dílčí faktické nesrovnalosti ve svědeckých výpovědích, změny ve výpovědích, neschopnost svědků podat vyčerpávající popis skutku, rozdíly v odborných názorech znalců apod., je velmi častým úkazem, s nímž se policejní a justiční praxe setkává. Orgány činné v trestním řízení musí provedené důkazy pečlivě hodnotit a musí dospět k takovému zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 2 odst. 5 tr. řádu).

Ústavní soud ve své dosavadní judikatuře formuloval celkem tři oblasti, v nichž pochybení v průběhu dokazování před obecnými soudy nabývají takové intenzity, že je nezbytný jeho kasační zásah z důvodu ochrany dotčených základních práv a svobod.

V prvé řadě jde o případ tzv. opomenutých důkazů (viz náleží Ústavního soudu ze dne 18. dubna 2001 sp. zn. I. ÚS 549/2000). Jde jednak dílem o procesní situace, v nichž bylo účastníky řízení navrženo provedení konkrétního důkazu, přičemž návrh na toto provedení byl soudem bez věcně adekvátního odůvodnění zamítnut, eventuálně zcela opomenut, což znamená, že ve vlastních rozhodovacích důvodech o něm ve vztahu k jeho zamítnutí nebyla zmínka buď žádná, či toliko okrajová a obecná, neodpovídající povaze a závažnosti věci. Jde dále o situace, kdy v řízení provedené důkazy nebyly v odůvodnění meritorního rozhodnutí, ať již negativně či pozitivně, zohledněny při ustálení jejího skutkového základu, tj. soud je neučinil předmětem svých úvah a hodnocení, ačkoliv byly řádně provedeny (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. listopadu 2004 sp. zn. III. ÚS 177/04).

Druhou skupinu případů tvoří situace, kdy důkaz, není získán procesně přípustným způsobem, a tudíž musí být soudem a limine vyloučen z předmětu úvah směřujících ke zjištění skutkového základu věci (viz náleží Ústavního soudu ze dne 20. června 1995 sp. zn. III. ÚS 84/94, či usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 177/04).

Konečně třetí skupinou případů vad důkazního řízení, jež jsou relevantní z ústavněprávního hlediska, tvoří případy, kdy z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, resp. případy, kdy v soudním rozhodování jsou učiněná skutková zjištění v extrémním nesouladu s provedenými důkazy. V případě, kdy jsou právní závěry soudu v extrémním nesouladu s vykonanými skutkovými zjištěními anebo z nich v žádné možné interpretaci odůvodnění soudního rozhodnutí nevyplývají, nutno takovéto rozhodnutí považovat za stojící v rozporu s článkem 90 Ústavy a s článkem 36 odst. 1 Listiny (viz náleží Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 84/94). Stejně tak nutno považovat za rozpor s principy řádného a spravedlivého procesu situaci, jestliže jsou skutková zjištění v extrémním nesouladu s vykonanými důkazy (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 30. listopadu 1995 sp. zn. III. ÚS 166/95).

V posuzované věci Ústavní soud neshledal žádná protiústavní pochybení, pro která by byl nucen přistoupit ke kasačnímu zásahu. Naopak, napadená rozhodnutí jsou velmi pečlivě a logicky odůvodněna a námítky, které vůči procesu dokazování před nalézacím a odvolacím soudem stěžovatel vznášel, již byly v trestním řízení náležitě vypořádány.

Zde lze ve stručnosti odkázat na odůvodnění napadených rozhodnutí obecných soudů, a to rozsudku odvolacího soudu ze dne 1. června 2016 č. j. 5 To 20/2016-6852 str. 148-152 a odůvodnění rozsudku nalézacího soudu ze dne 7. ledna 2016 sp. zn. 50 T 5/2015 str. 88-90.

Stěžovatelovy námítky proti rozhodnutí dovolacího soudu nejsou též opodstatněné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se zřetelně podává, proč se dovolací soud nemohl zabývat většinou dovolacích námitek stěžovatele (s ohledem na jejich skutkový základ). Naopak tam, kde stěžovatel prostřednictvím své argumentace vymezil otázky spadající pod uplatněný dovolací důvod, byl postup soudů nižších stupňů podroben přezkumu ze strany dovolacího soudu, jenž však žádných pochybení neshledal. Dovolací soud zkoumal, zda bylo respektováno právo stěžovatele na spravedlivé soudní řízení a zda skutkové závěry soudů nejsou v extrémním rozporu s provedenými důkazy.

K stěžovatelově námítce na porušení práva na zákonného soudce Ústavní soud poukazuje na argumentaci usnesení dovolacího

soudu ze dne 16. března 2017 č. j. 7 Tdo 1593/2016-475 (str. 9-13) a na odůvodnění rozsudku odvolacího soudu ze dne 1. června 2016 č. j. 5 To 20/2016-6852 (str. 108-111). Ústavní soud se s těmito závěry obecných soudů ztotožňuje.

K žádosti stěžovatele, aby Ústavní soud sám učinil skutková zjištění v souladu s ustanovením § 81 zákona o Ústavním soudu, Ústavní soud konstatuje, že úkolem Ústavního soudu není přehodnocovat skutková zjištění učiněná orgány veřejné moci v předchozích řízeních, doplňovat je nebo nahrazovat jejich hodnocení důkazů hodnocením svým. Bylo by popřením smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny a subsidiární povahy ústavní stížnosti, pokud by si Ústavní soud vyhradil pravomoc přezkoumávat výsledek řízení před obecným soudem z hlediska zjišťování a hodnocení skutkového stavu, výkladu jiného než ústavního práva či jeho aplikace. Opačný postoj by byl v rozporu se zásadou minimalizace zásahů Ústavního soudu do rozhodovací činnosti soudů, popř. jiných orgánů veřejné moci. Pokud Ústavní soud v některých případech přistoupil k rozsáhlému a detailnímu rozboru a hodnocení skutkového stavu zjištěného nalézacím soudem (viz např. náleží Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 107/04 ze dne 16. prosince 2004), stalo se tak jen případech výjimečných, v nichž došlo k excesivnímu pochybení obecných soudů. V posuzované věci žádný protiústavní exces zjištěn nebyl.

Ústavní soud připomíná, že je zejména povinen zkoumat, zda bylo řízení jako celek spravedlivé. V posuzovaném případě dospěl k závěru, že tomu tak bylo, neboť v postupu obecných soudů neshledal natolik závažná pochybení, jež by byla, byť ve svém souhrnu, způsobilá změnit výsledek trestního řízení vedeného proti stěžovateli. Komplex provedených důkazů, posuzovaných ve všech souvislostech, umožnil v tomto konkrétním případě dospět k přesvědčivému závěru o vině. Vina byla prokázána na základě provedených nepřímých důkazů, které byly dostatečně podrobně popsány a zhodnoceny. Hodnocení důkazů nevykazuje znaky libovůle, má vnitřní logiku, vychází ze vzájemných souvislostí a je založeno na rozumných úvahách s vysokou mírou přesvědčivosti.

Je tak namístě shrnout, že stěžovateli se zásah do ústavně zaručených základních práv nebo svobod doložit nezdařilo. Ústavní soud proto jeho ústavní stížnost jako zjevně neopodstatněnou podle ustanovení § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu odmítl.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 20. února 2018

Jan Musil v. r.
předseda senátu Ústavního soudu